

чертогъ на Лида. Утреннитъ лучи влѣзвахъ чрезъ рѣшетчасты прозорцы, лежащы на горнята часть на чертога и чрезъ вратата на градината, която тогасъ имаше туй назначеніе въ голѣмытъ онѣзи градоѣ, което днесъ у сѣвернытъ жители оранжереята. Ограниченното пространство на градината не бѣше удобно за расходка, но множеството на разнытъ благовоны цвѣтя докарваше сладострастната онѣзи лѣнность, толкози пріятна на жителитъ на топлитъ климаты. Въ тѣзи минута тъмно духанье на вѣтъра отъ близкото море напълни съ благовоніето на цвѣтъята чертога, на който стѣнытъ бѣхъ исписаны съ свѣтлы цвѣтове като въ подражаніе на най-прекраснытъ цвѣтя. По срѣдата на сѣка стѣла, освѣиъ безцѣинното изображение на Лида и на Тиндара имаше и други прекрасны картины. Една отъ тѣхъ представяше Амура облегижтъ на колѣбитъ на Венера, а друга, Ариадна заспала на канарата, кога то я остави вѣроломныйтъ Тезей. Слънчевытъ лучи блестяхъ живо по мозайката и по стѣнытъ, но лицето на младого Главка свѣтяше по-живостно защото сърцето му бѣ обладано отъ радость.

Видѣхъ я пакъ, думаше той, като са расходваше по тѣсныя чертогъ, чухъ ѣ гласа, хортувахъ съ нея, и мелодіята на гласа ѣ като въспѣваше славата и Гръція, омая ми слѣха. Намѣрихъ най-послѣ предъмета на моитъ сѣниша и на моята скърбъ и като тебанскія скулпторъ оживотворихъ твореніето на фантазіята си.

Любовныйтъ монологъ на Главка бы са продължилъ, ако въ онѣзи минута не бѣ му са мѣрижла една сѣнка, ако не го прекъсваше едно младо момиченце едвамъ излѣзло отъ дѣтинскія възрѣсть, облечено просто въ бѣла дреха която го покрываше отъ шията до краката. То носяше подъ мысца кошничка съ цвѣтя, а въ другата си рѣжка мѣдевъ поливалинкъ. Ако и да бѣше еще много младо, чертытъ на лицето му са виждахъ доста развиты, но бѣхъ нѣжны и цѣло лицето му вѣше прекрасно и благородно. На лицето му са исказвахъ душевнытъ му страданія; на него като че са изобразявахъ тѣрпѣливата скърбъ и спокойната твърдость; устнытъ му бѣхъ изгубили дѣтската си усмихка, но не и пріятность-та. Боязливо и свито то объртане умысленнытъ си погледи насамъ нататкъ съ съзнаніе че са е родило злочесто. То бѣше безоко, този недостаткъ не са познаваше отъ очитъ му, на които меланхолическата и сумнителна свѣтлина са виждаше тиха и спокойна.

— Казахъ ми че тука ще намѣриж Главка, мож ли да влѣжъ ?

— Ты ли си Недіе ? извика Главкъ. Не си са излѣгала ; азъ право повѣрвахъ че не ще забравишъ поканванъето ми.